Μια παρωδία αυτοβιογραφίας

Μαρκ Τουαίην (Σάμιουελ Κλέμενς)

www.sitarithra.gr

Τίτλος του Πρωτοτύπου: “ A Burlesque Autobiography”
Συγγραφέας: Mark Twain (Samuel Langhorne Clemens), 1871
Μετάφραση, επιμέλεια: Γρηγόρης Αγκυραλίδης
Εικόνα εξώφυλλου: https://pixabay.com
© ISBN: 978-618-00-0370-3
Εκδότης: Γρηγόρης Αγκυραλίδης ©
Τόπος και Χρονολογία έκδοσης: Αθήνα, 2018

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση δίχως την έγγραφή άδεια του εκδότη

Περιεχόμενα

ΠΑΡΩΔΙΑ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑΣ 3
ΦΟΒΕΡΟ, ΤΡΟΜΕΡΟ, ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ 9
ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ι. ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΤΑΙ..... 9
ΚΕΦΑΛΑΙΟ II. ΠΑΝΗΓΥΡΙ ΚΑΙ ΔΑΚΡΥΑ 11
ΚΕΦΑΛΑΙΟ III. Η ΑΓΩΝΙΑ ΚΟΡΥΦΩΝΕΤΑΙ..... 12
ΚΕΦΑΛΑΙΟ IV. Η ΦΡΙΚΤΗ ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ 13
ΚΕΦΑΛΕΙΟ V. Η ΤΡΟΜΕΡΗ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ 14

ΠΑΡΩΔΙΑ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑΣ

Πρέπει να ήταν δύο ή τρεις φίλοι μου που με προσέγγισαν κατά καιρούς, λέγοντας μου να γράψω την αυτοβιογραφία μου, την οποία και θα διάβαζαν στον ελεύθερο χρόνο τους. Αντιμέτωπος με αυτή την, τουλάχιστον παράλογη, απαίτηση του κοινού, τελικά υπέκυψα και ιδού παρακάτω η ιστορία μου:

Το πατρικό μου είναι ένα αριστοκρατικό, αν και παλιό σπίτι, το οποίο χτίστηκε προ αμνημονεύτων χρόνων. Ο πρώτος πρόγονος των Τουαίην, για τον οποίο δεν έχω κανένα στοιχείο, ήταν ένας φίλος της οικογένειας, ο οποίος λεγόταν Χίγκινς. Μιλάμε για τον ενδέκατο αιώνα, όταν η οικογένεια μου ζούσε στο Αμπερντήν, στην περιοχή του Κορκ, στην Αγγλία. Τώρα γιατί στη μακρά ιστορία μας φέρουμε από τότε το μητρικό επώνυμο (εκτός από τις περιπτώσεις όπου κάποιος από την οικογένεια από καιρού εις καιρόν χρησιμοποιούσε ένα ψευδώνυμο για να ξεφύγει από κάποια βλακεία που έκανε), αντί για το Χίγκινς, είναι ένα μυστήριο το οποίο κανείς από μας δεν έχει πραγματικά όρεξη να ξεδιαλύνει. Είναι κάτι ασαφές, το λες και λίγο ρομαντικό, και δεν πολυσκοτιζόμαστε. Έτσι κάνουν όλες οι παλιές και καθωσπρέπει οικογένειες.

Ο Άρθουρ Τουαίην ήταν ένας άνθρωπος υψηλού κύρους – νομικός σύμβουλος για θέματα των οδικών αρτηριών τον καιρό του Γουλιέλμου του ΙΙ ή Ερυθρού. Γύρω στην ηλικία των τριάντα, πήγε σε ένα από τα κλασικά, όμορφα, παλιά αγγλικά μέρη αναψυχής, το Νιουγκέητ, για εξερεύνηση και δεν γύρισε ποτέ. Ενώ ήταν εκεί, πέθανε ξαφνικά.

Ο Αύγουστος Τουαίην, φαίνεται ότι έκανε κάποια σκανταλιά γύρω στο έτος 1160. Ήταν πολύ πλακατζής. Έπαιρνε το παλιό του σπαθί και το ακόνιζε. Κατόπιν πήγαινε σε διάφορα μέρη που σύχναζε κόσμος, βράδια που είχε σκοτάδι και τσίγκλιζε με αυτό τους περαστικούς για να τους δει να πηδάνε. Ήταν γεννημένος χιουμορίστας. Αλλά το παράκανε. Την πρώτη φορά που τον πιάσανε να χαλάει αυτές τις εκδηλώσεις, οι αρχές της εποχής του αφαίρεσαν ένα άκρο και το τοποθέτησαν σε ένα ωραίο και ψηλό μέρος που λέγεται Τεμπλ Μπαρ, ώστε να μπορεί να το βλέπει ο κόσμος και να διασκεδάζει. Από τότε μετρίασε την ενασχόληση του με τέτοιες δραστηριότητες και δεν του πολυαρέσανε πια.

Στη συνέχεια, για τα επόμενα διακόσια χρόνια, στο οικογενειακό δέντρο υπάρχει μία σειρά από στρατιώτες – ευγενείς και με υψηλό φρόνημα τύπους, που πάντα πήγαιναν στη μάχη τραγουδώντας, πάντα πίσω-πίσω από το κυρίως σώμα του στρατού και πάντα έφευγαν πανηγυρίζοντας και θριαμβολογώντας, πρώτοι-πρώτοι.
Αυτή λοιπόν είναι μία αιχμηρή επίπληξη για τη φτηνή εξυπναδίστικη κριτική του μακαρίτη του Φρουασάρτ*, ότι το οικογενειακό μας δέντρο δεν πολυσυμμετείχε στους πολέμους, και ότι ήμασταν πάντα εκεί, ετοιμοπόλεμοι και πειθαρχημένοι και ο αγώνας μας καρποφορούσε χειμώνα-καλοκαίρι.

* Ζαν Φρουασάρτ (1337 – c. 1405). Γάλλος ιστορικός και ποιητής. Κυριότερο έργο του είναι τα Χρονικά, κατά στο οποίο περιγράφει τον Εκατονταετή Πόλεμο.

Στις απαρχές του δέκατου πέμπτου αιώνα, συναντάμε τον Μπω Τουαίην, γνωστό και ως «ο Λόγιος». Έγραφε με πραγματικά πανέμορφο τρόπο. Επίσης, μπορούσε να μιμηθεί τον τρόπο γραφής του οποιουδήποτε, τόσο πετυχημένα, που ήταν αρκετό για να κάνει κάποιον να ξεκαρδιστεί στα γέλια βλέποντας το. Διασκέδαζε πάρα πολύ με το ταλέντο του. Αλλά πώς τα έφερε η ζωή, υπέγραψε ένα συμβόλαιο, να σπάει πέτρες για έναν δρόμο και η τραχύτητα της δουλειάς, του έκανε κακό στα χέρια. Παρόλα αυτά, εξακολουθούσε να απολαμβάνει τη ζωή, όλο τον καιρό που δούλευε στις πέτρες, κάτι που, με πολύ μικρά διαλείμματα, κράτησε σαράντα δύο χρόνια. Για την ακρίβεια, πέθανε δουλεύοντας. Κατά τη διάρκεια όλων αυτών των ατελείωτων ετών, ήταν τόσο αποτελεσματικός, ώστε προτού τελειώσει το εβδομαδιαίο του συμβόλαιο, η κυβέρνηση του το είχε ήδη ανανεώσει. Ήταν το αγαπημένο της παιδί. Ήταν δε πάντα δημοφιλής ανάμεσα στους συναδέλφους του καλλιτέχνες και ήταν εκλεκτό μέλος της φιλανθρωπικής μυστικής τους οργάνωσης, που λεγόταν Η Αλυσιδωτή Συμμορία. Είχε πάντα τα μαλλιά του κοντά, προτιμούσε τα ριγέ ρούχα και κατά το θάνατο του θρηνήθηκε από την κυβέρνηση. Ήταν μία οδυνηρή απώλεια για τη χώρα του. Γιατί ήταν τόσο κανονικός.

Μερικά χρόνια αργότερα, έχουμε τον ένδοξο Τζων Μόργκαν Τουαίην. Έφτασε σε αυτή τη χώρα με τον Κολόμβο το 1492, ως επιβάτης. Από ότι φαίνεται ήταν δύστροπος και δυσάρεστος. Σε όλη τη διαδρομή παραπονιόταν για το φαγητό και διαρκώς απειλούσε ότι θα κατέβει από το καράβι, εάν δεν άλλαζε κάτι. Ήθελε να έχει πάντα φρέσκο ψάρι. Χωρίς υπερβολή, δεν πέρασε ούτε μία μέρα που να μην περιφέρεται μέσα στο πλοίο με ύφος χιλίων καρδιναλίων, να ειρωνεύεται τον κυβερνήτη και να λέει ότι δεν πιστεύει ότι ο Κολόμβος ήξερε που πηγαίνουν ή ότι έχει ξαναπάει εκεί. Η περίφημη ιαχή «Στεριαααααά!!!!» συγκίνησε κάθε καρδιά μέσα στο καράβι εκτός από τη δική του. Έριξε ένα απαξιωτικό βλέμμα, μέσα από ένα καπνισμένο τζάμι στη γραμμή που φαινόταν στον ορίζοντα, πέρα το νερό και μετά σχολίασε: «Ποια γη; Μία σχεδία είναι!».

Λοιπόν, αυτός ο αμφιλεγόμενος επιβάτης όταν επιβιβάστηκε στο καράβι, είχε μαζί του μόνο μία παλιά εφημερίδα μέσα στην οποία είχε τυλίξει ένα μαντήλι με τα αρχικά «Β.Γ.», μια βαμβακερή κάλτσα με τα αρχικά «Λ.Γ.Γ.», μία μάλλινη κάλτσα με τα αρχικά «Δ.Φ.» και μία πυτζάμα με τα αρχικά «Ο.Μ.Ρ.» . Κι όμως κατά τη διάρκεια του ταξιδιού ήταν τόσο ανήσυχος για τα «μπαγκάζια» του και κοκορευόταν και γκρίνιαζε τόσο πολύ, περισσότερο από όλους τους υπόλοιπους επιβάτες, μαζί.

Εάν το πλοίο ήταν «με το κεφάλι κάτω» και δύσκολο να κυβερνηθεί, θα πήγαινε να μεταφέρει τα «μπαγκάζια» του πιο πίσω και μετά θα παρακολουθούσε τη συνέχεια. Εάν πάλι το πλοίο ήταν με την πρύμνη να γέρνει, θα ζητούσε από τον Κολόμβο να δώσει εντολή στους άντρες του να «μετακινήσουν εκείνη την αποσκευή». Στις καταιγίδες του κοβόταν η μιλιά, γιατί οι φωνές του για τα «μπαγκάζια» του δεν ήταν δυνατό να ακουστούν από το πλήρωμα. Ο άνθρωπος αυτός δεν φαίνεται να είχε ανοιχτά κατηγορηθεί για κάποιο σοβαρό παράπτωμα, ωστόσο στο ημερολόγιο του πλοίου σημειώνεται ως «αξιοσημείωτο συμβάν» ότι ενώ έφερε την αποσκευή του μέσα σε μία εφημερίδα, κατά την επιβίβαση του, όταν αποβιβάστηκε τη μετέφερε σε τέσσερα μπαούλα, ένα κεραμικό κιβώτιο και σε δύο σκεύη σαμπάνιας. Όταν λοιπόν γύρισε λέγοντας με προκλητικό και γελοίο τρόπο ότι κάποια από τα πράγματα του

έλειπαν και ζήτησε να ψάξουν τις αποσκευές όλων των υπολοίπων επιβατών, αυτό παραπήγαινε και τον πέταξαν στη θάλασσα.
Παρακολουθούσαν για ώρα και με αγωνία περίμεναν να εμφανιστεί στην επιφάνεια, αλλά δεν έβλεπαν ούτε μία μπουρμπουλήθρα να ανεβαίνει στην ήρεμη και γαλήνια θάλασσα.
Κι ενώ όλοι ήταν απορροφημένοι να παρακολουθούν τι θα γίνει και το ενδιαφέρον είχε πλέον κορυφωθεί, σχεδόν με αδιαφορία συνειδητοποίησαν ότι το σκάφος είχε λυθεί και το σκοινί της άγκυρας κρεμόταν από την πλώρη.
Έτσι λοιπόν, στο ξεθωριασμένο πλέον και απαρχαιωμένο ημερολόγιο του πλοίου βρίσκει κανείς αυτή την περίεργη σημείωση:

> «Μετά από καιρό διαπιστώθηκε ότι ο βλαμμένος επιβάτης είχε πάει κάτω κι έκοψε την άγκυρα ενώ είχε αρπάξει ότι μπορούσε από το εσωτερικό του πλοίου και μετά τα πούλησε στους υπόλοιπους λέγοντας ότι τα βρήκε. Το παλιοκάθαρμα!»

Παρόλα αυτά, αυτός ο πρόγονος μου είχε καλά και ευγενή ένστικτα και είμαστε υπερήφανοι που μπορούμε να μνημονεύουμε το γεγονός ότι ήταν ο πρώτος λευκός που ενδιαφέρθηκε ποτέ και εργάστηκε προκειμένου να εκπολιτίσει τους Ινδιάνους μας. Έχτισε μία ευρύχωρη και άνετη φυλακή και έστησε μία αγχόνη. Τη μέρα του θανάτου του δε, επικαλέστηκε με ικανοποίηση ότι είχε μια επιμορφωτική και εκπολιτιστική δράση στους Ινδιάνους μεγαλύτερη από οποιουδήποτε άλλου μεταρρυθμιστή εργάστηκε ποτέ ανάμεσα τους. Στο σημείο αυτό το χρονικό γίνεται κουτσομπολίστικο και λιγότερο ειλικρινές και κλείνει απότομα λέγοντας ότι αυτός ο παλιός ταξιδευτής έζησε για να δει την αγχόνη του σε λειτουργία επάνω στον πρώτο λευκό που κρεμάστηκε ποτέ στην Αμερική, ενώ ήδη έφερε πληγές που οδήγησαν στο θάνατο του.

Ο δισέγγονος του «Μεταρρυθμιστή» άκμασε το έτος χίλια εξακόσια και κάτι και έχει μείνει στην παράδοση ως «ο γέρο Ναύαρχος», παρόλο που σύμφωνα με την ιστορία είχε άλλους τίτλους. Ήταν για καιρό επικεφαλής στόλων γρήγορων σκαφών, πολύ καλά επανδρωμένων και εξοπλισμένων και προσέφερε σημαντικές υπηρεσίες στο εμπόριο. Τα σκάφη τα οποία ακολουθούσε και έστρεφε πάνω τους το αετίσιο μάτι του, πάντα ήθελαν το χρόνο τους προκειμένου να διασχίσουν το ωκεανό. Παρόλα αυτά εάν ένα πλοίο εξακολουθούσε να αργοπορεί, παρά τις φιλότιμες προσπάθειες του πληρώματος, η αγανάκτηση του έφτανε σε τέτοιο σημείο που ξεπερνούσε τον ίδιο του τον εαυτό – και τότε θα έπαιρνε αυτό το πλοίο στο σπιτάκι του, εκεί που ζούσε, και θα το πρόσεχε επιμελώς, αναμένοντας τους ιδιοκτήτες να έρθουν να το πάρουν, μόνο που δεν έρχονταν ποτέ. Επίσης προσπαθούσε να αποβάλει την τεμπελιά και τη νωθρότητα από τους ναυτικούς αναγκάζοντας τους να κάνουν εντατική γυμναστική κι ένα μπανάκι. Αυτό το ονόμαζε «περπατώντας στη σανίδα». Άρεσε σε όλους τους μαθητές. Σε κάθε περίπτωση, δεν βρήκαν ποτέ κάτι κακό σε αυτό, αφού το είχαν δοκιμάσει. Όταν τα αφεντικά έρχονταν καθυστερημένα για τα καράβια τους, ο Ναύαρχος πάντα τα έκαιγε, ώστε να μην πάνε χαμένα τα λεφτά της ασφάλειας. Τελικά, αυτός ο υπέροχος παλαίμαχος θαλασσόλυκος έμεινε στον τόπο, πλήρης ηλικίας και τιμών. Ακόμα και τη μέρα που πέθαινε, η δυστυχισμένη και βαθύτατα θλιμμένη χήρα του πίστευε ότι αν τα τίναζε δεκαπέντε λεπτά νωρίτερα, πιθανότατα θα είχε αναστηθεί.

Ο Τσάρλς Χένρι Τουαίην έζησε κατά το τελευταίο μισό του δέκατου έβδομου αιώνα και ήταν ένας διακεκριμένος ιεραπόστολος, ο οποίος επέδειξε ιδιαίτερο ζήλο στην πορεία

του. Προσηλύτισε δεκαέξι χιλιάδες κατοίκους των νήσων της Νότιας Θάλασσας και τους δίδαξε ότι ένα περιδέραιο από δόντια σκύλου και ένα ζευγάρι γυαλιά δεν αποτελεί επαρκή αμφίεση για να προσέρχονται στη Θεία Λειτουργία. Το ποίμνιο του τον λάτρευε τόσο θερμά που όταν τελείωσε η κηδεία του, σηκώθηκαν όλοι μαζί (και βγήκαν έξω από το εστιατόριο) με δάκρυα στα μάτια, λέγοντας ο ένας στον άλλον ότι ήταν ένας τόσο καλός ιεραπόστολος, που μακάρι να είχαν λίγο ακόμα από αυτόν.

ΠΑ-ΓΚΟ-ΤΟ-ΟΥΑ-ΟΥΑ-ΠΟΥΚΕΤΕΚΕΕΟΥΙΣ (Παντοδύναμος-Κυνηγός-Με-Μάτι-Χοίρου) Τουαίην
Τίμησε με την υπόσταση του τα μέσα του δέκατου όγδοου αιώνα και βοήθησε με όλη του την καρδιά τον Στρατηγό Μπράντοκ* να αντισταθεί ενάντια στον καταπιεστικό Ουάσιγκτον. Ήταν αυτός ο πρόγονος μου που πυροβόλησε δεκαεπτά φορές εναντίον του Ουάσιγκτον μας, καλυπτόμενος πίσω από ένα δέντρο. Μέχρι τώρα η όμορφη, ρομαντική αφήγηση στα σχολικά βιβλία ιστορίας είναι σωστή. Αλλά όταν η αφήγηση προχωράει για να πει ότι την δέκατη έβδομη φορά ένας εντυπωσιασμένος άγριος είπε επίσημα ότι ο άνθρωπος αυτός έχει λάβει εντολή από το Μεγάλο Πνεύμα για κάποια γενναία αποστολή, και έτσι δεν τόλμησε να σηκώσει το φονικό του όπλο ξανά εναντίον του, η ιστορική ακρίβεια αλλοιώνεται σοβαρά. Στην πραγματικότητα αυτό που είπε ο ίδιος ήταν:

«Δεν έχει κανένα (χικ!), κανένα νόημα. Αυτός ο τύπος (χικ!) είναι τόσο σκνίπα που δεν μπορεί να σταθεί ακίνητος για λίγο, ώστε να τον πυροβολήσει κάποιος (χικ!). Δεν (χικ!) με παίρνει να σπαταλήσω άλλα πυρομαχικά για την πάρτη του (χικ!)».

Αυτός ήταν ο λόγος που σταμάτησε τη δέκατη έβδομη φορά και ήταν, στην πραγματικότητα, ένας καλός, απλός και σαφής λόγος. Νομίζω ότι αξίζουμε συγχαρητήρια για την εύγλωττη και γεμάτη πειθώ γεύση πιθανότητας που χαρακτηρίζει την ερμηνεία μας.

Πάντα διασκέδαζα με την αφήγηση των σχολικών βιβλίων ιστορίας, αλλά παράλληλα ένοιωθα και έναν έντονο ενδοιασμό για το ότι ο κάθε Ινδιάνος στην Ήττα του Μπράντοκ, που πυροβόλησε εναντίον ενός στρατιώτη κάνα-δυο φορές (το δύο γίνεται εύκολα δεκαεφτά μέσα σε έναν αιώνα) και αστόχησε, θα πίστευε ότι το Μεγάλο Πνεύμα είχε δώσει εντολή σε αυτόν τον στρατιώτη για κάποια σπουδαία αποστολή. Έτσι, κατά κάποιο τρόπο φοβόμουν ότι ο μόνος λόγος που η περίπτωση του Ουάσιγκτον μνημονεύεται ακόμα και των άλλων έχει ξεχαστεί, είναι ότι η δική του προφητεία βγήκε αληθινή, ενώ των άλλων όχι. Δεν υπάρχουν αρκετά βιβλία στη Γη που να καταγράψουν τις προφητείες που έχουν κάνει οι Ινδιάνοι και άλλα μη εξουσιοδοτημένα πρόσωπα. Ωστόσο, τις προφητείες που έχουν εκπληρωθεί κάποιος μπορεί τις καταγράψει, ώστε να χωράνε στις τσέπες από το σακάκι του.

* Έντουαρντ Μπράντοκ (1695 – 1755): Βρετανός στρατηγός, ο οποίος τραυματίστηκε θανάσιμα σε πολεμικές επιχειρήσεις των Βρετανών κατά των Γάλλων και Ινδιάνων, στην περιοχή του Οχάιο. Ο Τζώρτζ Ουάσιγκτον ήταν ο ανώτερος συνεργάτης του.

Στο σημείο αυτό, παρεμπιπτόντως, θα σημειώσω ότι συγκεκριμένοι πρόγονοι μου είναι τόσο καλά γνωστοί στην ιστορία με τα ψευδώνυμα τους, που δεν θεωρώ ότι πρέπει να σταθώ ιδιαίτερα σε αυτούς, ούτε καν να τους αναφέρω κατά σειρά γεννήσεως. Ανάμεσα τους είναι ο Ρίτσαρτντ Μπρίνσλεϋ Τουαίην, με το ψευδώνυμο Γκάι Φωκς*, ο Τζων Γουέντγουόρθ Τουαίην, με το ψευδώνυμο ο Δεκαεξάχορδος Τζακ**, ο Γουίλλιαμ Χόγκαρθ Τουαίην, με το ψευδώνυμο Τζακ Σέφαρντ***, ο Ανανίας Τουαίην με το ψευδώνυμο Βαρόνος Μυγχάουζεν, ο Τζων Τζωρτζ Τουαίην με το ψευδώνυμο Κάπταιν Κιντ**** και μετά ήταν ο Τζωρτζ Φράνσις Τραίην*****, ο Τομ Πέππερ******, ο Νεμπουχαντνεζάρ******* και ο Γάιδαρος του Βαλαάμ********. Όλοι αυτοί ανήκαν στην οικογένεια μας, αν και κάποιοι από αυτούς, ας πούμε ότι παρέκκλιναν από την έντιμη κανονική πορεία. Στην πραγματικότητα μία φράξια από εμάς, διαφέραμε από το πατροπαράδοτο καλούπι στο ότι προκειμένου να αποκτήσουμε τη φήμη που πάντα επιθυμούσαμε και διψούσαμε για αυτή, προτιμούσαμε να ακολουθήσουμε την πλάγια οδό, τόσο όσο ώστε το πολύ-πολύ να καταλήξουμε στη φυλακή, αλλά τουλάχιστον να μην μας κρεμάσουνε.

* Γκάι Φωκς (1570 – 1606). Επίσης γνωστός ως Γκίντο Φωκς. Υπήρξε μέλος ομάδας καθολικών που αποπειράθηκε αποτυχημένα να δολοφονήσει τον βασιλιά Τζέημς Α’ της Αγγλίας το 1605 (ιστορικό συμβάν γνωστό και ως Συνωμοσία της Πυρίτιδας ή Προδοσία των Ιησουιτών).
** Τζων "Δεκαεξάχορδος Τζακ" Ρανν (1750 – 1774). Άγγλος κακοποιός και ληστής, κατά το μέσο του 18ου αιώνα. Θεωρούνταν μία εξέχουσα και ζωηρή τοπική φυσιογνωμία, για το πνεύμα και τη γοητεία του. Αργότερα έγινε γνωστός ως ο Δεκαεξάχορδος Τζακ, λόγω των 16 πολύχρωμων κορδονιών που φορούσε στα γόνατα του μεταξωτού του παντελονιού, ανάμεσα στις άλλες ενδυματολογικές του εκκεντρικότητες.
***Τζακ Σέφαρντ (1702 – 1724). Φημισμένος Άγγλος ληστής, γνωστός επίσης και για τις αποδράσεις του, στο Λονδίνο των αρχών του 180ου αιώνα.
**** Γουίλλιαμ Κιντ. Επίσης γνωστός ως Κάπταιν Γουίλιαμ Κιντ ή απλά Κάπταιν Κιντ (c.1654 – 1701), Σκωτσέζος ναυτικός ο οποίος καταδικάστηκε και εκτελέστηκε για πειρατεία μετά την επιστροφή του από ένα ταξίδι στον Ινδικό Ωκεανό. Ωστόσο, αμφισβητείται αν πράγματι οι κατηγορίες ήταν βάσιμες.
***** Τζωρτζ Φράνσις Τραίην (1829 – 1904). Αμερικανός επιχειρηματίας που ασχολήθηκε με το σχεδιασμό θαλάσσιων, οδικών και σιδηροδρομικών οδών.
****** Τομ Πέππερ. Μυθικό πρόσωπο, το οποίο σύμφωνα με την παράδοση, εκδιώχθηκε από την κόλαση, διότι έλεγε ψέματα μεγαλύτερα από τον ίδιο τον Σατανά.
******* Νεμπουχαντνεζάρ (605 πΧ – 562 πΧ). Βασιλιάς της Βαβυλώνας, ο μακροβιότερος και ισχυρότερος μονάρχης της αυτοκρατορίας της Νέας Βαβυλώνας.
******** Γάιδαρος του Βαλαάμ. Ο Βαλαάμ αποτελεί αμφιλεγόμενη φιγούρα της Ισραηλίτικης μυθολογίας, αφού φαίνεται να έδρασε αποπροσανατολιστικά στο να φτάσουν οι Ισραηλίτες στη Γη της Επαγγελίας. Ο Γάιδαρος του Βαρλαάμ φαίνεται ότι επινοήθηκε από τον ίδιο τον Μαρκ Τουαίην ως συνεργός του Βαλαάμ στα σχέδια του.

Πάντως δεν είναι καλό, όταν γράφεις την αυτοβιογραφία σου, να περιγράφεις την πορεία των προγόνων σου τόσο αναλυτικά μέχρι να φτάσεις στη δική σου εποχή – είναι πιο ασφαλές να μιλάς γενικά και αόριστα για τον προπάππο σου, και στη συνέχεια να κάνεις ένα άλμα στην ιστορία του εαυτού σου, κάτι που κάνω τώρα εγώ.

Γεννήθηκα χωρίς δόντια – και σ' αυτό ο Ριχάρδος ο Γ'* ήταν καλύτερος από μένα. Αλλά γεννήθηκα χωρίς καμπούρα και τουλάχιστον σ' αυτό ήμουν καλύτερος απ' αυτόν. Οι γονείς μου δεν ήταν ούτε πολύ φτωχοί, ούτε ιδιαίτερα τίμιοι.

Αλλά τώρα μου έρχεται μία σκέψη. Η δική μου ιστορία, είναι εντελώς αντίθετη με αυτή των προγόνων μου, που θα ήταν πιο σοφό να μη γραφτεί προτού με κρεμάσουν. Εάν κάποιες άλλες βιογραφίες που έχω διαβάσει είχαν περιοριστεί στην ιστορία των προγόνων μέχρι να γίνει κάτι παρόμοιο, τότε θα ήταν πιο ενδιαφέρουσες, για το αναγνωστικό κοινό. Πως σας ακούγεται αυτό;

*Ριχάρδος ο Γ' (1452 – 1485). Βασιλιάς της Αγγλίας από το 1483 μέχρι το θάνατο του. Πρωταγωνιστής του ομότιτλου έργου του Ουίλιαμ Σαίξπηρ.

ΦΟΒΕΡΟ, ΤΡΟΜΕΡΟ, ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ι. ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΤΑΙ.

Ήταν νύχτα. Η ησυχία βασίλευε στο παλιό μεγάλο φεουδαρχικό κάστρο του Κλουγκενστάιν. Το έτος 1222 πλησίαζε προς το τέλος του. Αρκετά μακριά, στον ψηλότερο από τους πύργους του κάστρου ένα κερί αχνόφεγγε. Εκεί, ήταν σε εξέλιξη ένα μυστικό συμβούλιο. Ο βλοσυρός παλιός άρχοντας του Κλουγκενστάιν καθόταν στη θέση του επικεφαλής και συλλογιζόταν. Κάποια στιγμή, λέει σε περίλυπο ύφος:

«Κόρη μου!»

Ένας νεαρός με ευγενική κορμοστασιά, ντυμένος με περιβολή ιππότη από την κορφή ως τα νύχια, απάντησε:

«Μίλα, πατέρα!»

''Κόρη μου, ήρθε η ώρα να σου αποκαλύψω το μυστικό που βασανίζει όλη τη μικρή μέχρι τώρα ζωή σου. Να ξέρεις, σε παρακαλώ, ότι η αιτία του κρύβεται σε αυτά που θα σου αποκαλύψω τώρα. Ο αδελφός μου ο Ούλριχ είναι ο μέγας Δούκας του Βρανδεμβούργου. Ο πατέρας μας, στο νεκροκρέβατο του, μας ανακοίνωσε την απόφαση του ότι εάν ο Ούλριχ δεν έκανε γιο, ο διάδοχος του θα ήταν από τη δική μου οικογένεια, με την προϋπόθεση ότι θα έκανα γιο. Και επίσης, σε περίπτωση που κανείς μας δεν έκανε αγόρι, αλλά μόνο κόρες, τότε διάδοχος θα γινόταν η κόρη του Ούλριχ, εάν αποδεικνυόταν ότι είναι αμόλυντη. Αν όχι, θα τον διαδεχόταν η κόρη μου, εάν αυτή παρέμενε άσπιλη. Έτσι, εγώ και η γριά μητέρα σου εδώ δίπλα, προσευχόμασταν ασταμάτητα να μας χαρίσει ο Θεός ένα γιο, αλλά φαίνεται οι προσευχές μας δεν εισακούγονταν. Μετά κάναμε εσένα. Ήμουν απελπισμένος. Έβλεπα ένα όνειρο ζωής να γλιστράει από τα χέρια μου και να εξαφανίζεται. Και είχα τόση ελπίδα! Ο Ούλριχ ήταν ήδη πέντε χρόνια παντρεμένος κι όμως η γυναίκα του δεν είχε κάνει απογόνους, κανενός φύλου.

''Αλλά στάσου', σκέφτηκα, «δεν έχουν χαθεί όλα». Ένα σχέδιο είχε αρχίσει αχνά να σχηματίζεται στο μυαλό μου. Γεννήθηκες μεσάνυχτα. Μόνο η μαμή, η νοσοκόμα και οι έξι υπηρέτριες γνώριζαν το φύλο σου. Τις κρέμασα μία-μία προτού περάσει μία ώρα. Το επόμενο πρωί όλη η βαρονία ξετρελάθηκε με τη φήμη ότι ένας γιος γεννήθηκε στο Κλουγκενστάιν, ένας κληρονόμος για το πανίσχυρο Βρανδεμβούργο! Και έτσι λοιπόν το μυστικό κρατήθηκε. Η ίδια η αδελφή της μητέρας σου σε φρόντιζε ενώ ήσουν μωρό και από τότε και μετά δεν φοβόμασταν τίποτα.

'''Όταν έγινες δέκα ετών, ο Ούλριχ έκανε μία κόρη. Στεναχωρηθήκαμε, αλλά ελπίζαμε σε κάτι θετικό, από κάποια ιλαρά ή από τους γιατρούς ή από άλλους φυσικούς εχθρούς των βρεφών, αλλά συνεχώς απογοητευόμασταν. Έζησε, μεγάλωσε κι έγινε μία όμορφη γυναίκα – καταραμένη να είναι! Αλλά, τι μπορεί να σήμαινε αυτό; Εμείς ήμασταν ασφαλείς. Χα! Είχαμε ή δεν είχαμε γιο; Και δεν είναι ο γιος μας ο μελλοντικός Δούκας; Ο αγαπημένος μας Κόνραντ, έτσι δεν είναι; Γιατί, για μια γυναίκα είκοσι οκτώ ετών, όπως είσαι εσύ παιδί μου, κανένας δεν γνωρίζει άλλο όνομα εκτός από αυτό για σένα.

''Τώρα, τα χρόνια πέρασα και ο αδερφός μου έχει γεράσει και είναι πλέον αδύναμος. Η έγνοια της πολιτείας είναι κάτι που τον βασανίζει διαρκώς. Γι' αυτό το λόγο επιθυμεί να πας κοντά του και να αναλάβεις τα καθήκοντα του Δούκα. Στην αρχή απλά να εκτελείς τα χρέη του Δούκα και κατόπιν να γίνεις Δούκας, επίσημα και τυπικά. Οι υπηρέτες μας είναι έτοιμοι, έτσι ώστε να ταξιδέψετε τη νύχτα.

''Άκουσε με τώρα προσεκτικά. Να θυμάσαι κάθε λέξη που θα σου πω. Υπάρχει ένας Νόμος τόσο παλιός, όσο και η Γερμανία: όποια γυναίκα καθίσει έστω και για μία στιγμή στο θρόνο του Δούκα, προτού στεφθεί επισήμως, ενώπιον του λαού ΘΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΕΘΑΝΕΙ! Λοιπόν, δώσε βάση στα λόγια μου. Να συμπεριφέρεσαι με ταπεινότητα. Κάθε σου κρίση από το θρόνο να είναι λογική και δίκαιη. Να συμπεριφέρεσαι έτσι μέχρι να στεφθείς και να είσαι ασφαλής. Δεν υπάρχει πιθανότητα να αποκαλυφθεί ποτέ το φύλο σου. Αλλά θα πρέπει να είμαστε προσεκτικοί σε κάθε μας βήμα σε αυτή την άτιμη ζωή.''

''Ω, πατέρα μου, για αυτό έζησα όλη μου τη ζωή μέσα στο ψέμα; Για να εξαπατήσω την καημένη την ξαδέρφη μου, και να της στερήσω αυτά που δικαιούται; Λυπήσου με πατέρα, λυπήσου το παιδί σου!''
''Τί είναι αυτά που λες, παλιοκόριτσο! Αυτό είναι το ευχαριστώ για όλα αυτά που έκανα για σένα; Στα κόκκαλα του πατέρα μου, ελπίζω να αστειεύεσαι."

''Πηγαίνετε τη στο Δούκα, αμέσως! Και να προσέχετε να εκτελείτε πιστά το σχέδιο μας!''

Δεν χρειάζεται να γνωρίζουμε περισσότερα για αυτή τη συζήτηση. Είναι αρκετά για να καταλάβουμε ότι οι προσευχές, τα παρακάλια και τα δάκρυα του παιδιού αυτού, που γεννήθηκε κορίτσι, πήγαν χαμένα. Δεν κατάφεραν να συγκινήσουν ούτε στο ελάχιστο τον αφέντη του Κλουγκενστάιν. Και έτσι, με βαριά καρδιά, η κόρη είδε τις πύλες του κάστρου να κλείνουν πίσω της και βρέθηκε να καλπάζει μέσα στο σκοτάδι, κυκλωμένη από σιδερόφρακτους γενναίους στρατιώτες και τους υπηρέτες που ακολουθούσαν.

Ο γέρος βαρόνος κάθισε αμίλητος για αρκετή ώρα μετά την αναχώρηση της κόρης του και μετά γύρισε και είπε στη θλιμμένη γυναίκα του:

''Κυρά, τα πράγματα φαίνεται ότι εξελίσσονται πολύ γρήγορα. Δεν έχουν περάσει παρά μόνο τρεις μήνες από τότε που ανέθεσα στον πανούργο και γοητευτικό Κόμη Ντετζίν τη διαβολική αποστολή ενάντια στην κόρη του αδερφού μου, Κονστάνς. Εάν αποτύχει, δεν είμαστε καθόλου ασφαλείς. Αλλά εάν πετύχει, καμία δύναμη δεν θα μπορέσει να εμποδίσει το κορίτσι μας από το να γίνει Δούκισσά, ακόμα και αν έχουμε την ατυχία να μη γίνει ποτέ Δούκας!''
''Η καρδιά μου σπαράζει, αλλά όλα θα πάνε καλά.''
''Θάρρος, κυρά! Ο φόβος δεν είναι για εμάς. Κοιμήσου και ονειρέψου το Βρανδεμβούργο, μεγάλο και τρανό!''

ΚΕΦΑΛΑΙΟ II. ΠΑΝΗΓΥΡΙ ΚΑΙ ΔΑΚΡΥΑ

Έξι μέρες αφού συνέβησαν όσα περιγράφονται στο προηγούμενο κεφάλαιο, η λαμπερή πρωτεύουσα του Δουκάτου του Βρανδεμβούργου ήταν φαντασμαγορικά στολισμένη, με στρατιωτικά αγήματα και τις ιαχές από το πολύβουο συγκεντρωμένο πλήθος. Για τον Κόνραντ, τον νεαρό κληρονόμο του θρόνου, είχε έρθει το πλήρωμα του χρόνου. Η καρδιά του γέρου Δούκα ήταν γεμάτη ευτυχία, γιατί ο Κόνραντ με την ευγενική του προσωπικότητα και τη στήριξη που του έδινε, είχε κερδίσει από την αρχή την αγάπη του. Οι τεράστιες αίθουσες του παλατιού είχαν κατακλυστεί από ευγενείς, που καλωσόριζαν τον Κόνραντ εγκάρδια. Όλοι έδειχναν τόσο χαρούμενοι και ευτυχισμένοι που ένοιωσε τους φόβους του αλλά και τη θλίψη του να εξανεμίζονται και να δίνουν τη θέση τους σε ένα αίσθημα γαλήνιας ανακούφισης και ικανοποίησης.

Αλλά σε ένα απομακρυσμένο διαμέρισμα του παλατιού, τα πράγματα εξελίσσονταν διαφορετικά. Πλάι στο παράθυρο καθόταν το μοναχοπαίδι του Δούκα, η Λαίδη Κονστάνς. Τα μάτια της ήταν κόκκινα, πρησμένα και γεμάτα δάκρυα. Καθόταν μόνη της. Για μια στιγμή, ένοιωσε να ξεσπά και είπε δυνατά:

''Το κάθαρμα ο Ντετζίν έφυγε – εγκατέλειψε το δουκάτο! Στην αρχή δεν μπορούσα να το πιστέψω, αλλά τελικά, κι όμως, είναι αλήθεια! Και τον αγαπούσα τόσο πολύ. Τόλμησα να τον αγαπήσω παρόλο που ήξερα ότι ο Δούκας, ο πατέρας μου, δεν θα με άφηνε ποτέ να τον παντρευτώ. Τον αγάπησα – αλλά τώρα τον μισώ! Τον μισώ με όλη μου την ψυχή! Τι ήταν αυτό που μου συνέβη! Χάθηκα, χάθηκα, χάθηκα! Θα τρελαθώ!''

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΙΙ. Η ΑΓΩΝΙΑ ΚΟΡΥΦΩΝΕΤΑΙ.

Αφού πέρασαν μερικοί μήνες, οι πάντες επαινούσαν την κυβέρνηση του νεαρού Κόνραντ και ήταν ενθουσιασμένοι με τη σοφία των κρίσεων του, την επιείκεια στις ποινές που επέβαλλε και τη σεμνότητα με την οποία ασκούσε τα σημαντικά καθήκοντα του. Ο γέρος Δούκας σύντομα του ανέθεσε όλες τις εξουσίες, παραμέρισε από την ηγεσία και παρακολουθούσε με φανερή ικανοποίηση τον διάδοχο του να ασκεί το υψηλό του χρέος. Θεωρούσε φυσικό, ένας άνθρωπος τόσο αγαπητός από όλους και λαοφιλής όσο ο Κόνραντ, να μην είναι άλλο παρά ευτυχισμένος. Αλλά παραδόξως, δεν ήταν. Γιατί έβλεπε φοβισμένος ότι η Πριγκίπισσα Κονστάνς είχε αρχίσει να τον ερωτεύεται! Η αγάπη του κόσμου ήταν μία αναπάντεχη χαρά για αυτόν, αλλά αυτό τον γέμιζε με τρόμο! Και επιπλέον, έβλεπε ότι ο Δούκας ενθουσιασμένος είχε ανακαλύψει το πάθος της κόρης του και ήδη είχε αρχίσει να ονειρεύεται γάμους. Κάθε μέρα που περνούσε, η βαθιά θλίψη που είχε κυριέψει το πρόσωπο της πριγκίπισσας έφευγε όλο και περισσότερο. Κάθε μέρα, η ελπίδα και η ζωντάνια αντανακλούσαν όλο και πιο φωτεινά στα μάτια της. Και, που και που, κάποια φευγαλέα χαμόγελα σχηματίζονταν στο τόσο ταλαιπωρημένο πρόσωπο της.

Ο Κόνραντ ήταν τρομοκρατημένος. Καταριόταν τον εαυτό του που παραδόθηκε στο ένστικτο να βρει καταφύγιο στη συντροφιά κάποιου με το ίδιο φύλο τον καιρό που ήταν καινούριος και ξένος ακόμα στο παλάτι – όταν ήταν θλιμμένος και μόνος και έψαχνε για παρηγοριά που μόνο οι γυναίκες μπορούν να νοιώσουν ή να δώσουν. Τώρα άρχισε να αποφεύγει την ξαδέρφη του. Αλλά το μόνο που κατάφερε με αυτό ήταν να χειροτερέψει τα πράγματα. Γιατί, όπως ήταν φυσικό, όσο περισσότερο την απέφευγε, τόσο περισσότερο τη συναντούσε μπροστά του. Στην αρχή αυτό τον εξέπληττε, αλλά αργότερα άρχιζέ να τον τρομάζει. Το κορίτσι τον στοίχειωνε. Τον κυνηγούσε. Τη συναντούσε όλες τις ώρες και σε όλα τα μέρη, τόσο τη μέρα, όσο και τη νύχτα. Φαινόταν ιδιαίτερα ανήσυχη. Αυτό ήταν σίγουρα ένα μυστήριο, κατά κάποιο τρόπο.

Αυτό δεν μπορούσε να συνεχιστεί για πάντα. Όλος ο κόσμος είχε αρχίσει να σχολιάζει. Ο Δούκας είχε αρχίσει να προβληματίζεται. Ο καημένος ο Κόνραντ είχε αρχίσει να μοιάζει με φάντασμα από το φόβο και το άγχος. Μια μέρα, καθώς έβγαινε από ένα ιδιαίτερο δωμάτιο που ήταν δίπλα στην πινακοθήκη, η Κονστάνς τον συνάντησε και βάζοντας και τα δύο του χέρια στα δικά της, του είπε:

"Κάνε πίσω! Κάνε πίσω! Μπορείς να με αγαπήσεις—θα με αγαπήσεις! Ω, σε παρακαλώ πες ότι θα με αγαπήσεις, λατρεμένε μου Κόνραντ!"
Ο Κόνραντ βόγκηξε δυνατά. Η όψη του χλόμιασε μεμιάς και άρχισε να τρέμει σαν το ψάρι. Πάνω στην απελπισία του έσπρωξε το καημένο το κορίτσι και φώναξε:

"Ξέρεις τι ζητάς! Αυτό είναι εντελώς αδύνατο!" Κι αμέσως μετά εξαφανίστηκε σαν τον κλέφτη και άφησε την πριγκίπισσα να στέκει έκπληκτη. Δεν πέρασε ένα λεπτό και άρχισε να κλαίει με λυγμούς, ενώ ο Κόνραντ έκλαιγε με λυγμούς στο δωμάτιο του. Και οι δύο ήταν απελπισμένοι. Και οι δύο έβλεπαν την καταστροφή να έρχεται.

Σιγά σιγά η Κονστάνς σηκώθηκε στα πόδια της κα απομακρύνθηκε λέγοντας:
"Να σκεφτείς ότι περιφρόνησε την αγάπη μου, ακριβώς εκείνη τη στιγμή που πίστεψα ότι μαλάκωσε η σκληρή καρδιά του! Τον μισώ! Με έδιωξε--αυτό έκανε-- με έδιωξε σαν το σκυλί!"

ΚΕΦΑΛΑΙΟ IV. Η ΦΡΙΚΤΗ ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ

Ο καιρός περνούσε. Η θλίψη εξακολουθούσε να παραμένει ζωγραφισμένη στο πρόσωπο της κόρης του καλού Δούκα. Κανείς δεν την έβλεπε πια μαζί με τον Κόνραντ. Ο Δούκας στεναχωριόταν. Αλλά καθώς περνούσαν οι εβδομάδες, το χρώμα στα μάγουλα του Κόνραντ ξαναζωήρεψε, όπως και η ζωντάνια στα μάτια του, σαν τον παλιό καλό καιρό και ασκούσε τα κυβερνητικά του καθήκοντα με πνευματική διαύγεια, ωριμότητα και σοφία.
Κάποια στιγμή, κάτι άρχισε να σιγοψιθυρίζεται για το παλάτι. Ο ψίθυρος αυτός δυνάμωσε και εξαπλώθηκε. Έγινε το κουτσομπολιό της πόλης. Επεκτάθηκε σε όλο το δουκάτο. Και να τι έλεγε ο ψίθυρος:
''Η Λαίδη Κονστάνς γέννησε!''
Όταν το νέο έφτασε στα αυτιά του Λόρδου του Κλουγκενστάιν, στριφογύρισε το εντυπωσιακά διακοσμημένο κράνος του, τρεις φορές στον αέρα και αναφώνησε:
''Ζήτω ο Λόρδος Κόνραντ!—από αυτή τη μέρα και μετά το στέμμα του είναι εξασφαλισμένο! Ο Ντετζίν εκτέλεσε σωστά την αποστολή του και για αυτό, αυτός ο κατεργάρης θα αμειφθεί!''
Και διέδωσε τα νέα παντού και για σαρανταοκτώ ώρες δεν υπήρχε ούτε ένας στη βαρονία που να μην χορεύει και τραγουδά, παντού γλέντια και χαρές, για να γιορτάσει το μεγάλο γεγονός και όλα ήταν πληρωμένα από τον περήφανο και χαρούμενο γέρο βαρόνο του Κλουγκενστάιν.

ΚΕΦΑΛΕΙΟ V. Η ΤΡΟΜΕΡΗ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ

Η δίκη ήταν κοντά στο τέλος της. Όλοι οι μεγάλοι λόρδοι και βαρόνοι του Βρανδεμβούργου ήταν συγκεντρωμένοι στην Αίθουσα της Δικαιοσύνης στο παλάτι του Δούκα. Δεν έπεφτε καρφίτσα. Ο Κόνραντ, ντυμένος με μία μωβ γούνα, καθόταν στη θέση του επικεφαλής και δεξιά κι αριστερά του κάθονταν οι μεγάλοι δικαστές του βασιλείου. Ο γέρος Δούκας είχε διατάξει αυστηρά, η δίκη της κόρης του να διεξαχθεί αμερόληπτα και μετά έπεσε στο κρεβάτι με την καρδιά του ραγισμένη. Οι μέρες του ήταν μετρημένες. Ο δυστυχής ο Κόνραντ είχε παρακαλέσει, με όλη του την ψυχή, να μην δικάσει ο ίδιος το έγκλημα της ξαδέρφης του, αλλά χωρίς να εισακουστεί.
Μέσα σε όλη αυτή τη σύναξη, ο μεγαλύτερος πόνος ψυχής ήταν στο στήθος του Κόνραντ.

Αλλά ο πιο χαρούμενος από όλους ήταν ο πατέρας του. Γιατί, χωρίς να το γνωρίζει, η κόρη του "Κόνραντ" ο γέρος Βαρόνος Κλουγκενστάιν είχε έρθει και ήταν ανάμεσα στο πλήθος των ευγενών, πανηγυρίζοντας για τη μεγάλη τύχη που βρήκε το σπιτικό του.

Αφού είχαν απαγγελθεί οι κατηγορίες και είχαν ακολουθήσει διάφορα άλλα διαδικαστικά, ο σεβάσμιος Ανώτατος Δικαστής είπε:
"Κρατουμένη σήκω όρθια!"
Η δυστυχισμένη πριγκίπισσα σηκώθηκε και στάθηκε ασκεπής μπροστά στο πλήθος.
Ο Ανώτατος Δικαστής συνέχισε:
"Σεβάσμια κυρία, ενώπιον των δικαστών αυτού του βασιλείου κατηγορηθήκατε και αποδείχθηκε ότι εκτός του ιερού θεσμού του γάμου, η Μεγαλειότητα σας γέννησε ένα παιδί. Σύμφωνα με τον νόμο μας, από αρχαιοτάτων χρόνων η ποινή για αυτό είναι ο θάνατος, με μόνη προϋπόθεση η Μεγαλειότητα του, ο εκτελών χρέη Δούκα, ο αγαθός Λόρδος μας Κόνραντ, να σας ανακοινώσει την ποινή σας τώρα. Ως εκ τούτου παρακαλώ για την προσοχή σας."
Ο Κόνραντ κούνησε απρόθυμα το σκήπτρο του και την ίδια στιγμή η γυναικεία του καρδιά, κάτω από τη μεγαλοπρεπή στολή του ένοιωθε τόση θλίψη για την καταδικασμένη κρατούμενη και δάκρυα ήρθαν στα μάτια του. Άνοιξε τα χείλη του για να μιλήσει αλλά ο Ανώτατος Δικαστής είπε γρήγορα:
"Όχι εκεί, Μεγαλειότατε, όχι εκεί! Δεν είναι νόμιμο να απαγγέλετε την κρίση σας για τα θέματα του δουκάτου, ΠΑΡΑ ΜΟΝΟ ΣΤΟ ΘΡΟΝΟ ΤΟΥ ΔΟΥΚΑ!"

Ένα ρίγος έφτασε μέχρι την καρδιά του δυστυχισμένου Κόνραντ και ο γέρος πατέρας του άρχισε να τρέμει. Ο ΚΟΝΡΑΝΤ ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΣΤΕΦΘΕΙ – πώς θα τολμούσε να βεβηλώσει το θρόνο; Δίστασε και έγινε κάτωχρος από τον φόβο. Αλλά έπρεπε να γίνει. Το βλέμμα του πλήθους ήταν καρφωμένο πάνω του. Εάν δίσταζε κι άλλο, θα άρχιζαν να υποπτεύονται. Πλησίασε το θρόνο. Έτεινε το σκήπτρο του προς τα εμπρός και είπε:

"Κρατουμένη, στο όνομα του ανώτατου άρχοντα μας, του Ούλριχ, Δούκα του Βρανδεμβούργου, προβαίνω στην άσκηση του ιερού καθήκοντος που μου έχει ανατεθεί. Δώσε προσοχή στα λόγια μου. Σύμφωνα με τον αρχαίο νόμο της γης αυτής, θα πρέπει οπωσδήποτε να εκτελεστείς, εκτός από την περίπτωση που παρουσιάσεις τον συνένοχο σου και τον παραδώσεις στα χέρια του δημίου. Άδραξε αυτή την ευκαιρία -- σώσε τον εαυτό σου τώρα που σου δίνεται η δυνατότητα. Κατονόμασε τον πατέρα του παιδιού σου!"

Σιώπη απλώθηκε μέσα στο μεγάλο δικαστήριο – τόσο έντονη που μπορούσες να ακούσεις ακόμα και την ίδια σου την καρδιά να χτυπάει. Μετά η πριγκίπισσα έστριψε αργά, με τα μάτια της να ακτινοβολούν μίσος και δείχνοντας με το δάχτυλο της κατευθείαν τον Κόνραντ, είπε:

''Εσύ είσαι ο συνένοχος!''

Ο κίνδυνος μίας φοβερή καταδίκης κεραυνοβόλησε την καρδιά του απελπισμένου Κόνραντ. Ποια δύναμη στον κόσμο θα μπορούσε να τον σώσει! Για να απορρίψει την καταδίκη, θα πρέπει να αποκαλύψει ότι είναι γυναίκα. Και η ποινή για μία μη εστεμμένη γυναίκα που κάθισε στο θρόνο του δουκάτου, είναι ο θάνατος! Ακριβώς την ίδια στιγμή αυτός και ο βλοσυρός γέρος πατέρας του λιποθύμησαν κι έπεσαν κάτω.

[Τη συνέχεια αυτής της συναρπαστικής ιστορίας ΔΕΝ θα τη βρείτε ούτε σε αυτή, ούτε και σε καμία άλλη δημοσίευση, ούτε τώρα, ούτε στο μέλλον.]

Η αλήθεια είναι ότι πλησίασα τόσο κοντά στον ήρωα (ή ηρωίδα) μου, που δεν βλέπω κανέναν τρόπο να καταφέρω να τον ξελασπώσω – και έτσι νίπτω τας χείρας μου για το όλο σκηνικό και τον αφήνω να ξεφύγει με τον καλύτερο δυνατό τρόπο – αλλιώς ας κάτσει εκεί. Νόμιζα ότι θα ήταν αρκετά εύκολο να χειριστώ αυτή τη μικρή δυσκολία, αλλά τώρα το βλέπω διαφορετικά.

[Εάν η Εβδομαδιαία Επιθεώρηση του Χάρπερ* ή το Βήμα της Νέας Υόρκης** επιθυμούν να αντιγράψουν αυτά τα αρχικά κεφάλαια στις σελίδες των έγκριτων εντύπων τους, ακριβώς όπως κάνουν με τα εισαγωγικά κεφάλαια από τα μυθιστορήματα του Λέτζερ*** και της Εβδομαδιαίας της Νέας Υόρκης****, έχουν τη απόλυτη ελευθερία να το κάνουν, σε λογικές τιμές που να αποδεικνύουν την «εμπιστοσύνη» τους.]

ΜΑΡΚ ΤΟΥΑΙΗΝ, 1871

* Harper's Weekly. Αμερικανική πολιτική επιθεώρηση με έδρα τη Νέα Υόρκη που εκδιδόταν από το 1857 μέχρι το1916.
** New-York Tribune. Αμερικανική εφημερίδα που ιδρύθηκε το 1841. Το 1924 συγχωνεύτηκε με την εφημερίδα New York Herald και μετεξελίχθηκε σε New York Herald Tribune.
*** Ledger. Φιλολογική έκδοση της Φιλαδέλφειας, όπου φημολογείται ότι ο Μαρκ Τουαίην εξέδωσε κάποια ποιήματα με άλλο όνομα, κάτι που ο ίδιος φέρεται να αρνήθηκε.
****The New York Weekly. Φιλολογική εφημερία που εκδιδόταν στο διάστημα 1858–1910 στη Νέα Υόρκη.